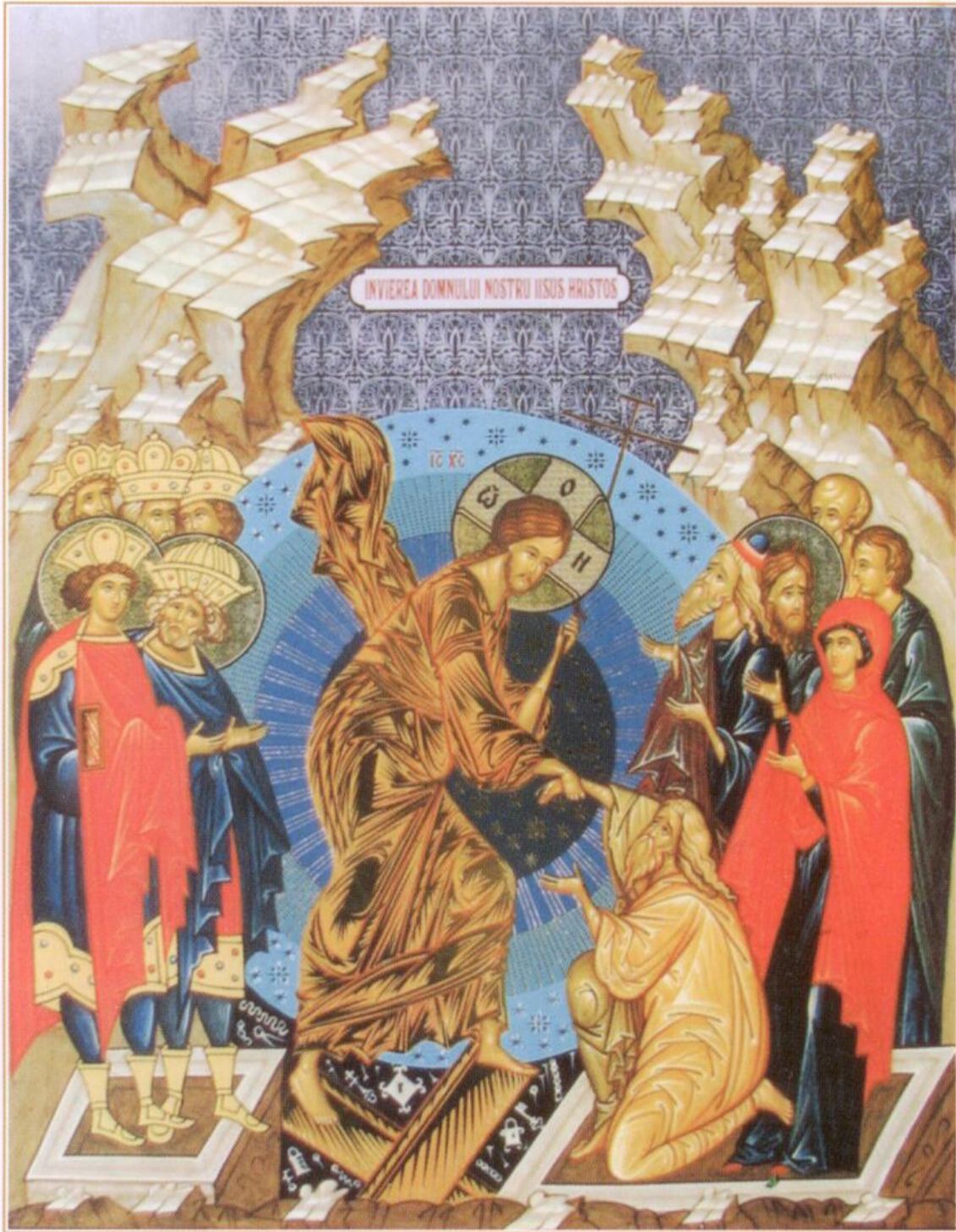

†JUSTINIAN *Dono Lupatop*
ARHIEPISCOPUL MARAMUREȘULUI ȘI SĂTMARULUI

PASTORALA

la Învierea Domnului

2012

Preacucernicii și Preacuvioșii Părinți vor citi această Pastorală în biserică, în prima zi a Sărbătorii Praznicului Învierii Domnului. În filii, se va citi în a doua zi, la Sfânta Liturghie.

†JUSTINIAN
Din mila lui Dumnezeu,
Arhiepiscop al Maramureșului și Sătmarului

**Iubitului cler, cinului monahal, dreptcredinciosului nostru popor
din Episcopia Ortodoxă Română a Maramureșului și Sătmarului:
Har, binecuvântare și pace de la Dumnezeu
iar de la noi, calde urări de liniște și fericire
pentru Sfintele Sărbători ale Învierii Domnului**

*„Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul,
să ne bucurăm și să ne veselim în ea”*

Iubiții mei fii sufletești,

La început zilele n-au avut nume, ci, după cum ne spune Sfânta Scriptură, de la început zilele au fost numite de Dumnezeu: ziua întâi, ziua a doua, ziua a treia, ziua a patra, ziua a cincea, ziua a șasea. Și de fiecare zi era legată una din lucrările importante ale Creatorului lumii.

În prima zi Domnul a zis “*să fie lumină*” și a fost lumină. Și aceasta, adică lumina, a fost prima formă a materiei și în lumină se va descompune întreaga materie la sfârșitul veacurilor, după cum constată și spune Revelația supranaturală, pe care o păstrează Sfânta Scriptură.

În șase zile Dumnezeu a creat cerul și pământul, iar ziua a șaptea a fost zi de odihnă: “*Și a binecuvântat Dumnezeu ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că într-înșea S-a odihnit de toate lucrurile Sale...*” (Fc. 2, 3). Prin zi de odihnă nu se înțelege și zi nelucrătoare, zi de repaos total, pentru că la Dumnezeu nu este niciodată totală nelucrare sau nemișcare, ci de la început, de la creație, toată creatura este în mișcare, în lucrare. Totul se mișcă în univers și totul se mișcă și în cea mai mică părticică din materie, totul este în activitate, în mișcare, deși cu ochiul liber această mișcare este neobservată de noi. Dar s-a observat că materia este formată din atomi. Mai nou știința a avansat și a constatat că și atomul nu este divizibil, ci este compus din părți care au fost numiți protoni și neutroni, dar și aceștia se descompun în fotoni, deci în unde de lumină, așa cum materia de la început a fost formată.

Deci totul este în mișcare, de la foton până la marile corpuri cerești. Și în corpul nostru totul este în mișcare, totul este în lucrare. Nu numai organele, ci și sângele și carnea și osul este compus din celule care sunt în mișcare, fără ca noi cu ochiul liber să putem observa. Însă totul se mișcă după o impresionantă ordine. Nici în natură, nici în corpul nostru mișcarea nu este haotică, nimic nu se mișcă în dezordine, ci în toate există o desăvârșită disciplină, totul lucrează după o perfectă ordine supravegheată de Dumnezeu. Providența dumnezeiască coordonează și supraveghează totul. Acesta este, deci, repaosul lucrător, lucrarea care niciodată nu încetează, după cum ne asigură și despre aceasta Cuvântul lui Dumnezeu, adică Iisus Hristos, Care este Dumnezeu întrupat și Care zice: “*Tatăl Meu lucrează și Eu lucrez...*” (In. 5,17).

Ziua a șaptea Dumnezeu a declarat-o zi de odihnă, zi de repaos, ca o mare binecuvântare pentru creatura Sa, față de care Dumnezeu avea o deosebită dragoste și milă și grijă și care nu ar fi fost capabilă singură să-și dea răgaz, să-și împartă timpul, să acorde și trupului său odihnă pentru refacere, o zi în care el, omul, să se învrednicească de bucuria pe care o dă repaosul și odihna. Acesta este scopul zilei a șaptea și ea a fost respectată de la facerea lumii până la Moise, fără ca această zi să aibă un nume, fără ca să fie legată de un eveniment.

Moise, omul lui Dumnezeu, care a fost luminat de Dumnezeu să facă o ordine în viața omenească, să dea legi; Moise, care a dat porunci din partea lui Dumnezeu, el a dat zilelor denumiri, a legat ziua a șaptea de un eveniment, de cel mai mare eveniment din viața poporului ales, din viața neamului lui Israel, care a fost eliberarea Poporului evreiesc din robia Egiptului. Aceasta era pentru poporul lui Israel – și prin el pentru tot neamul lui Adam – un Eveniment, un moment de o importanță deosebită, de o importanță capitală, pentru că prin această eliberare a început și chemarea întregului neam omenesc să se pregătească pentru împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu de a trimite lui Adam și urmașilor lui un Mântuitor. Eliberarea lui Israel din robia Egiptului a fost un *semn* de pregătire dat omenirii pentru eliberarea din starea de robie fizică și spirituală, din starea de robie trupească și sufletească în care căzuse omul prin neascultarea lui Adam de porunca lui Dumnezeu, neascultare prin care s-a rupt legătura dintre creat și necreat, dintre creatură și Creatorul ei, rupere care a provocat moartea celui creat și îmbătrânirea întregii creaturi.

Iubiți frați și iubite surori,

După căderea omului, materia a început să se degradeze, să îmbătrânească și ea și să nu rodească fructele pline de viață - ca un semn al îmbătrânirii - să crească în loc de roade bogate, spini și pălămidă, femeia să nască în dureri, bărbatul să facă să rodească pământul numai prin sudoarea frunții. Chiar și lumea neînsuflețită, lumea minerală, a început și ea să îmbătrânească, să se răcească, să se descompună și să piară și ea. Acestea toate sunt urmările abaterii omului de la Legea dată lui de Dumnezeu, de la răzvrătirea lui Adam împotriva lui Dumnezeu, de la căderea omului în păcat, care a provocat degradarea întregii creații, degradare care continuă până astăzi.

Eliberarea poporului lui Israel a fost un semn al eliberării reale a omenirii din robia trupului și a sufletului deopotrivă. În amintirea aceluia eveniment s-a dat nume zilei a șaptea de Sabat, Ziua Sâmbetei. După Întruparea Fiului lui Dumnezeu, Sabatul, care amintește doar de eliberarea unui popor, a poporului evreiesc din Egipt, ziua Sabatului a devenit Ziua Domnului, ziua eliberării întregului neam omenesc din robia morții și a păcatului, eliberare pe care a făcut-o Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos, prin Jertfa și Învierea Sa.

Domnul a făcut această strămutare, pentru că Întruparea, Jertfa și Învierea Sa au adus eliberarea întregului neam omenesc din robia și osânda veșnică la viața și fericirea veșnică, de la întunericul nefericirii și al morții la lumina Învierii și a fericirii veșnice. Paștile evreiesc, care amintește de eliberarea evreilor din Egipt, au fost o umbră, o prevestire a Învierii Domnului, prin care Iisus Hristos a eliberat întreg neamul omenesc din robia veșnică a iadului. Din voia Sa, Mântuitorul a dat lumii Paștile cele noi și sfinte cu care începe eternitatea, viața cea fericită și fără de sfârșit a omului, a întregului neam al lui Adam, care crede, îl iubește și ascultă pe Fiul lui Dumnezeu.

Iubiții mei fii sufletești,

Toate evenimentele mari din viața cea nouă, din viața creștină, sunt legate de ziua Domnului, de Duminică. În această zi Domnul a înviat. În această zi Domnul S-a arătat mironosițelor și a spus: *“Eu merg la Tatăl Meu și la Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și la Dumnezeul vostru...”* (In. 20,17). În această zi Domnul S-a arătat la doi ucenici ce călătoreau spre Emaus, care se îndoiau de dumnezeierea și Învierea Lui, muștrându-i pentru îndoiala lor, zicând: *“O, nepricepuților și*

zăbavnicilor cu inima ca să credeți toate câte au spus proorocii ! Nu trebuia, oare, ca Hristos să pătimească acestea și să intre în slava Sa? “ (Lc. 24, 25-26).

Și după ce acești ucenici au fost pătrunși de credință și de iubire față de Domnul înviat, L-au rugat: *“Doamne, rămâi cu noi că este spre seară și s-a plecat ziua” (Lc. 24,29).* Domnul i-a ascultat și a intrat în casă și s-a așezat la masă cu ei. Apoi, Domnul S-a ridicat și luând în mâini pâinea a frânt-o, iar când a frânt pâinea în fața lor și-a arătat fața Sa dumnezeiască, iar ucenicii *“în frângerea pâinii L-au cunoscut”*, zice Sfânta Scriptură (Lc. 24,35). Și de acum înainte, la frângerea pâinii, ce se va face în toate altarele lumii, slujitorii altarelor și toți dreptcredincioșii Îl vor recunoaște pe Domnul, Cel ce prin Învierea Lui a arătat lumii că El este viu și prezent la toate Liturghiile, pe toate altarele Bisericii Sale, așa cum viu și prezent S-a arătat la prima Liturghie, pe care El a săvârșit-o în Ziua Învierii, în Emaus, cu Luca și Cleopa.

În această zi, în ziua Învierii Domnului, spre seară, Domnul a intrat prin ușile încuiate la ucenicii Săi și le-a zis: *“Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl vă trimit și Eu pe voi; și zicând acestea a suflat asupra lor și le-a zis: Luați Duh Sfânt căroră veți ierta păcatele le vor fi iertate și căroră le veți ține vor fi ținute” (In. 20, 21-23).* Atunci, în Ziua Învierii, Hristos a întemeiat marea Taină a Bisericii Sale, Preoția, dând ucenicilor dumnezeiasca putere de a elibera pe oameni din robia păcatelor și a morții, putere pe care o are numai Dumnezeu și slujitorii pe care El i-a chemat, puterea de a ierta păcatele și în viața de acum, adică pe pământ, și în veacul viitor, adică în cer.

În ziua aceasta, în Ziua Duminicii, Domnul, care S-a înălțat la cer la patruzeci de zile și stă de-a dreapta Tatălui, la cincizeci de zile după Înviere trimite de la Tatăl pe Duhul Sfânt *“care de la Tatăl purcede”*, cum a spus lămurit și înainte de Înviere. (In. 15,26) Așadar în această zi, în ziua Cincizecimii, prin Pogorârea Sfântului Duh, s-a întemeiat Împărăția lui Dumnezeu pe pământ, Biserica lui Hristos, care este condusă și sfințită și însuflețită, adică plină de Har, de putere necreată, pentru că izvorăște în mod tainic din Dumnezeu și îndumnezeiește pe cei ce fac parte din ea și prin Hristos sunt fii ai lui Dumnezeu.

Iubiții mei fii sufletești,

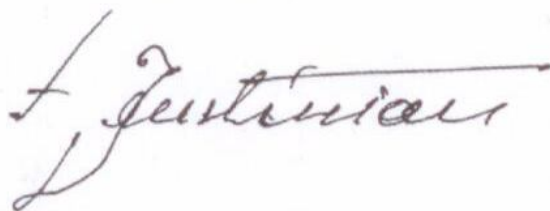
Ca o încununare, tot în Ziua Învierii, Stăpânul cerului și al pământului, Iisus Hristos, prin ucenicul Său cel iubit, care era unul din „fii tunetului” (Mc. 3,17), face descoperirea cea mai plină de taină numită Apocalipsa, prin care vorbește de ceasul necunoscut de nimeni, numai de Tatăl: *“Am fost în duh în zi de duminică și am auzit, în urma mea, glas mare de trâmbiță”*. (Apoc.1,10)

Iată câtă importanță a dat Domnul zilei a opta, zilei de Duminică, cu care începe eternitatea, viața veșnică, cu care se încheie lucrarea lui Dumnezeu și urmează sfârșitul timpului și începutul veșniciei, pentru care ne cheamă Biserica să ne pregătim în fiecare săptămână, în fiecare Duminică în care se îmbracă cerul în lumină și într-o pace cerească.

Clopotele Bisericii noastre ne vestesc în toate sărbătorile și duminicile, triumful Împăratului lumii, triumful lui Hristos asupra „întunericului cel din afară”, cum numește Iisus Hristos locul lipsit de lumina Sa, Care ne-a spus când a venit pe pământ: *“Eu sunt Lumina lumii!”*. *“Voi sunteți fiii luminii”*, le-a zis Fiul lui Dumnezeu, Care cu moartea pe moarte a călcat și celor din morminte viață le-a dăruit.

Hristos a Înviat!

†JUSTINIAN

ARHIEPISCOP AL MARAMUREȘULUI ȘI SĂTMARULUI

Dată în Reședința noastră episcopală din Baia Mare, la Sfintele Sărbători ale Învierii Domnului din Anul Mântuirii 2012.

Catedrala Episcopală “Sfânta Treime” din Baia Mare